

Karácsonyi alkalom

2020. december 26.

Alapige: Lukács evangéliuma 1:26-33.

„A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábrriel angyal Istentől Galileának városába, a melynek neve Názáret, Egy szűzhöz, a ki a Dávid házából való József nevű férfiúnak volt eljegyezve. A szűznek neve pedig Mária. És bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között. Az pedig látván, megdöbben az ő beszédén, és elgondolkodék, hogy micsoda köszöntés ez?! És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél. És ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK. Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; És uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem léssen!”

1. Bevezetés: Mária engedelmissége és Isten előtti meghajlása

Mindenki sokat hallotta ezt a történetet, ami karácsonykor gyakran elhangzik. Az Úr Jézus születését ígéri meg az Atya Máriának. Mit gondolhatott Mária? Nem volt még férjnél, férfit még nem ismert. De mégis ki tudta mondani a 38. vers szerint: „Imhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint.” Az ENGEDELMESSÉG, az Úr előtti meghajlás bizonyítékát látjuk ebben. Mária és az Úr Jézus körüli személyek engedelmissége látható végig Jézus Krisztus születésében. A központi üzenetként most erről szeretnék beszélni: az Úrnak való engedelmisség mindig gyümölcsöt terem az életünkben: Hogy vagyunk ezzel? Ez az emberi lélek számára egyáltalán nem természetes. Erre a „természetfeletti”, csak Istentől jövő engedelmisségre szeretnék még példát hozni a karácsonyi történetből.

2. József engedelmissége

„A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ő anyja, eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselőnek találtaték a Szent Lélektől. József pedig, az ő férje, mivelhogy igaz ember vala és nem akará őt gyalázatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani. Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé az Úrnak angyala álomban megjelenék néki, mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne fogantatott, a Szent Lélektől van az. Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből. Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott volt a próféta által, a ki így szól: Ímé a szűz fogan méhében és szül fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, a mi azt jelenti: Velünk az Isten. József pedig az álomból felserkenvén, úgy tőn, a mint az

Úr angyala parancsolta vala néki, és feleségét magához vevé. És nem ismeré őt, míg meg nem szüle az ő elsőszülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.” (Máté 1:18-25.)

József, aki jegyese volt Máriának, olyan hírt kapott, ami az akkori korban lehetetlennek tűnt. Az angyal Mária áldott állapotáról beszélt neki, ami teljesen felforgatta az életét. Ha az akkori kor alapján dönt, akkor titokban elengedi Máriát. Ő viszont megértette, hogy Istennek kell inkább engedelmeskedni. A gyümölcs is meg lett az életében, hiszen ő lett Jézus Krisztus földi édesapja. Kedves Gyerekek, ha szembe is mentek azzal, amit a világ csinál, ha Isten ad erőt ehhez, vagy Önéki engedelmeskedtek, akkor meg lesz a jutalma!

3. A napkeleti bölcsek engedelmissége

„A mikor pedig megszületik vala Jézus a júdeai Bethlehemben, Heródes király idejében, ímé napkeletről bölcsek jövének Jeruzsálembe, ezt mondván: Hol van a zsidók királya, a ki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövének, hogy tisztességet tegyünk néki.” Máté 2:1-2.

Az emberek már régóta várták a Messiást, aki a világot megváltja. A napkeleti bölcsek látták a csillagot, és engedelmeskedtek a jelnek: ez a Messiás, a Király születéséről adhat hírt. Elindultak és Heródes udvarába mentek, ahol Betlehemet nevezték meg a főpapok a születési helynek. Viszont a bölcsek nem engedelmeskedtek Heródes kérésének, aki a Fiú születéséről akart hírt hallani. „És mivel álomban meginttettek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének vissza hazájokba.” Itt is az Úrnak engedelmeskedtek, és a gyümölcs ez volt: valószínűleg elsőként borulhattak le a testté lett Ige előtt, aki kisgyermekként jött a világra. Mit adunk mi, mit adtok Ti Istennek? A napkeleti bölcsek a kincseiket adták oda, az Úr azt szeretné, hogy az életünket tegyük az Ő kezébe.

4. A pásztorok engedelmissége

„Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. És monda az angyal nékik: Ne féljetek, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a mennybe, mondának a pásztoemberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentett nékünk. Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala.” Lukács 2:8, 10-11, 15-16.

Itt újra egy Istennek engedelmeskedő csoportról van szó, akik szintén elsőként láthatják azt, aki önmagáról mondta és akiről tudjuk, hogy a „jó Pásztor”. Ő életét adja a juhokért,

értünk. De olyan hihetetlennek tűnt, hogy nem egy palotában, nem gazdagságban születik meg a Messiás, az Úr Krisztus, hanem egy istállóban, Dávid városában. A pásztorok elhitték az angyalnak, hogy megszületett a Messiás, hogy Isten testet öltött. Hogy vagytok Ti ezzel? Nektek megszületett már? Elhiszitek, hogy az itt megszületett gyermek az, aki a világ megmentője, megváltója?

5. Jézus Krisztus engedelmessége

Pál apostol mondja a Rómabeliekhez írott levélben: „Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem.” (Róma 3:12) Ez Isten emberről szóló megállapítása. Isten látta, hogy az embernek megmentésre van szüksége, és ennek nincs más módja: elküldeni a Fiát, aki kisgyermekként született meg, egy csodálatos, az Atyával való folyamatos közösséget hagyott ott. Az egyik gyermekénekünk mondja:

„Elhagyta menyeyei, fényes otthonát

Vállalta a kereszt kín-nyalázatát.

Enyém lett, közel jött hozzám is az ég,

Ne félj hát én szívem, Ő az Üdvösség!”

Neki abban telt kedve, hogy teljesítse az Atya akaratát (Zsoltárok 40:8-9.), a próféciáknak megfelelően Betlehemben megszületett. Életében végig engedelmes volt az Atyának, pedig egyenlő volt Vele. Nagyon szépen fejezi ki ezt Ézsaiás, aki arról is beszél, hogy kicsoda az, aki Betlehemben megszületett:

„ Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt!” Ézsaiás 9:5-6.

Jézus Krisztus meghajolt az Atya akarata előtt, olyan nevet kapott, amely minden név fölött van: békesség fejedelme, örökkévalóság atyja. Értünk, érted jött, hogy Neked is Urad, Tanácsolód, Szabadítód legyen.

6. Befejezés

A Zsidókhöz írt levél ezt mondja:...” akkor hogyan menekülünk meg, ha nem törődünk ilyen üdvösséggel?” (Zsidók 2:3) Karácsonynak ez a csodája: megérthetünk valamit Isten felfoghatatlan szeretetéből, hogy testet öltött egy kisgyermekben, hogy megszabaduljunk bűneinktől, és vele közösségben legyünk. Életünk legfontosabb kérdése: engedelmeskedünk ennek a hívásnak? Mária, József, a pásztorok és a napkeleti bölcsek engedelmeskedtek az Úr szavának, és csodálatos eredménye lett. A mi életünkre is érvényes ez: csak engedelmeskednünk kell Isten szavának, csak el kell fogadnunk személyes Megváltónknak Jézus Krisztust, és ezeknél nagyobb csodában lehet részünk!

Befejezésül ide tennék egy verset erről a csodáról:

Ki értheti meg?

Ki értheti meg, ki foghatja fel,

hogy Krisztus a földre mint gyermek jött el?

Kiben volna annyi tűrő szeretet,

hogy bűnből megmentse az embereket?

Ki mossa fehérre, tisztára szívünk?

Ki nyit a mennyekbe utat minékünk?

Se ember a földön, se a menny angyala

nem lenne rá képes, csak Isten maga.

Szívünk ámulattól, hálától remeg:

se ember, se angyal: Isten tette meg!

(Túrmezei Erzsébet)

Ámen

Uherkovich Zoltán